

SLADKÝ ŽIVOT

Jennifer Haywardová
Vila u jezera

JENNIFER HAYWARDOVÁ

VILA U JEZERA

PŘEKLAD

ZOJA JOACHIMOVÁ

Milá čtenářko,

*Srpem seče stébla sluncem spálená,
sady sladce snící sklizeň slibují.
Sošné smrky stráně střeží,
skaliny smáčejí stružky stříbrné.
Sýkory skotačí, skřivani stoupají,
sarančata suchou symfonií skřípou.*

*Srpnových samot smutné sny
se se soumrakem snášejí,
se strništěm stíny stromů splývají,
staré stodoly slámu skrývají.*

*Snopy senné srovnaně stojí,
semena sýpky spolykaly,
sedláci spokojeni sklizeň sledují.*

*Slábnoucí slunce sklouzává
skrz světlé stráně,
samota slyší skřivánčí serenádu.
Se snem srpna srdce setrvává...*

Se snem srpna srdce setrvává...

*To je vlastně takové pěkné memento na všechny
letní lásky – neboť srpnem končí meteorologické léto.
Tak vzpomínejte!*

*S láskou
Váš Harlequin*

Jennifer Haywardová

VILA U JEZERA

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Italian's Deal for I Do

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of Harlequin (UK) Limited, 2015

Překlad:
Zoja Joachimová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2015 by Harlequin Books S.A.
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2026 (Vila u jezera, 2016 by HarperCollins Polska sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2962-6 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-2963-3 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-2964-0 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Rána už se nedožije. Běžte se s ním rozloučit a řekněte mu všechno, co mu ještě chcete říct.“

Starý kněz, který byl rodině Mondelliových ve Vareně na břehu jezera Como k dispozici desítky let, otevřel masivní dřevěné dveře ložnice Giovanniho Mondelliho, aby jeho dvě vnoučata nechal vejít a umožnil jim v klidu a nerušeně dát dědečkovi poslední sbohem.

Jeho slova zasáhla Roka tak bolestně, že nebyl schopen jediného slova. Všemi Italy milovaný Giovanni Mondelli, ikona italské módy, jemu i sestře Alessandře nahradil otce a poté, co mu předal vedení módního domu Mondelli, nepřestal mu dávat cenné rady a pomohl mu úspěšně vstoupit se společností do jedenadvacátého století a dovést ji k nebývalému rozkvětu.

Giovanni byl pro Roka vším – otcem, učitelem i přítelem... Nechce o něj přijít a nechce se s ním loučit. Ještě ne.

Alessandra vzala bratra za ruku a pevně ji stiskla. „Já-já to nedokážu,“ zajíkala se a v očích se jí zaleskly slzy. „Přišlo to tak nečekaně. A já mu toho mám ještě tolik co říct.“

Rocco měl sto chutí padnout k zemi, rozeštkat se, začít divoce bušit pěstmi do podlahy a lkát, jak je to nespravedlivé... Jako tenkrát, když mu bylo sedm

let, stál na palubě lodi uprostřed průzračného jezera Como a viděl otce, jak na temně modrou hladinu rozhazuje popel milované maminky. Přišlo mu tehdy hrozně nespravedlivé, že sice dostal vytouženou sestřičku, ale zároveň přišel o nejdražšího člověka.

Objal sestru povzbudivě kolem ramen a přitiskl k sobě, přestože měl sám co dělat, aby se nezhroutil. „Musíme to udělat a dokážeme to, sestřičko.“

Alessandre se po tvářích koulely slzy jako hrachy a smáčely mu košili. „Nemůžu, Rocco. Prostě nemůžu.“

„Musíš,“ rozhodl. „Rozmysli si, co mu chceš říct. Rychle. Protože moc času už nezbyvá.“

Rocco, stejně jako Giovanni, se vždycky snažil být oporou ostatním členům rodiny. Giovanni je podržel, když jim matka zemřela a zarmoucený otec se rozhodl hledat útěchu v alkoholu a hazardu. Dnes připadal Rokovi ten úkol přece jen nad jeho síly. Ale věděl, že musí být statečný.

Vzal sestru kolem pasu a cestou k dědečkově loži ji podpíral. Alessandra se sotva držela na nohou.

„Je při vědomí?“ zeptal se lékaře, který společně s knězem ložnici opouštěl.

„Ano, je,“ dostalo se mu odpovědi.

Cítil, jak se jeho vždycky nebojácná, občas ztřeštěná, ale velmi sebevědomá sestra chvěje. Vešli do ložnice a Rocco najednou vůbec neměl pocit, že kráčí k loži umírajícího člověka. Právě naopak! Ložnice jako by byla doslova nabitá obrovskou energií, jež z dědečka vždycky vyzařovala a promítala se i do jeho práce. Rocco znovu *slyšel* dědečkův sarkastický smích, *viděl* jeho rozzářenou tvář a *cítil* kořenitou vůni, již si Giovanni oblíbil a již byly nasáklé všechny jeho svršky.

Jenže pohled na bezmocnou a vychrtlou osobu, která se v obrovské posteli téměř ztrácela, na tvář

kdysi osmahlou, teď ale šedavě popelavou, ho bohužel neúprosně vrátil do skutečnosti.

Tohle přece není a nemůže být vitální, mocný a v poslední řadě vždy rozverný Giovanni!

„Jdi k němu nejdřív ty,“ vyzval Alessandru a postrčil ji k dědečkovu smrtelnému loži.

Alessandra dědečka objala a tomu se oči zalily slzami. Roka pohled na ně tak dojal, že raději poodstoupil a zadíval se ven z okna na temnou hladinu jezera.

S Alessandrou se do Varenny přemístili těch zhruba padesát kilometrů vzdušnou čarou vrtulníkem z Milána okamžitě poté, co dostali zprávu o dědečkově zdravotním stavu. Dědeček se sice už nějakou dobu necítil ve své kůži, ale, jak už bylo jeho zvykem, rozhodl se nevěnovat bolestem na hrudi větší pozornost. Když se mu pak doopravdy přitížilo, bylo už pozdě.

Rocco se přes všechny zármutek, který ho tížil jako obrovský balvan, neubráníl myšlence, že dědeček čas svého skonu skvěle načasoval. Zemřít nedlouho před všemi netrpělivě očekávanou přehlídkou podzimních kolekce značky Mondelli a v okamžiku, kdy se společnosti nebývale daří, je opravdu nevídaný marketingový tah.

Na druhou stranu, musel Rocco připustit, Giovanni netoužil v posledních dvaceti letech po ničem jiném, než žít svůj „život po životě“ s milovanou Rosou. Po skonu zbožňované manželky se sice snažil nepodlehnout zármutku a dál žít svůj pozemský život naplno, ale občas se vzpomínce neubráníl. A poznamenal, jak se těší, až se s Rosou znovu setká.

Alessandra se v slzách vzdálila od dědečkovy postele a Rocco zaujal její místo.

„Dědečku, rád bych ti řekl, že...“

„Nemusíš mi nic říkat, *mio figlio*, synu můj. Jsem

moc rád, žes to dotáhl tak daleko. Vždycky jsem věděl, že to dokážeš. A chtěl bych, aby sis věřil a touhle nastoupenou cestou pokračoval. Možná časem pochopíš, proč jsem udělal něco, co se ti třeba v první chvíli mohlo zdát nepochopitelné...”

Giovanni se odmlčel a zavřel oči.

„Ještě neodcházej, prosím,“ snažil se ho zadržet Rocco.

A dědeček jeho přání vyslyšel. Znovu otevřel oči a zašeptal: „Slib mi, že se postaráš o Olivii.“

„O jakou Olivii?“ zeptal se užasle Rocco, ale odpovědi už se nedočkal. Dědeček zavřel oči navždy.

Oheň, který díky Giovanniho úžasným a neotřelým nápadům a návrhům téměř padesát let plál v módním domě Mondelli, pohasl.

Rocco se sklonil a políbil dědečka na vrásčité čelo. „Ne... ne... ne...,“ opakoval pořád dokola.

V týdnu následujícím po dědečkově úmrtí se musel Rocco oprostít od všech emocí. Protože nejenže se pohřeb Italy milovaného Giovanniho Mondelliho stal celonárodní záležitostí, ale bylo třeba vypořádat i jeho dědictví. Giovanni Mondelli vlastnil nemovitosti po celém světě.

Alessandra Rokovi s přípravou pohřbu hodně pomohla. Chtěli se ho zúčastnit všichni – nejen obyčejní lidé, ale i veřejní činitelé, včetně hlav nejruznějších států, i celebrity, které Giovanni Mondelli za svého pětáctýřetiletého působení v branži oblékal. Bylo třeba výběr trochu prosít.

O tom, že se pohřbu zúčastní zbývající členové „čtyřky“ z newyorské Kolumbijské univerzity, již Rocco Mondelli, Christian Markos, Stefan Bianco a Zajed Al Afzal zformovali hned v prvním týdnu studia, nebylo od začátku sebemenší pochyby. Jenže svolat je všechny takhle narychlo byl docela oříšek.

Christian Markos se narodil v Aténách, teď se ale velice čile pohyboval ve finančních kruzích a neustále pendloval mezi Řeckem a Hongkongem.

Nevyzpytatelný Sicilián Stefan Bianco vydělával miliony v realitách a úřadoval převážně na palubě soukromého letadla.

A šejk Zajed Al Afzal to měl z arabské pouště asi nejdál.

Kolumbijská čtyřka, jak si říkali, byla po celou dobu studií nerozlučná. Věděli tehdy o sobě vzájemně téměř všechno a zůstali přáteli až dodnes.

Rocco si mohl být jist, že v téhle těžké chvíli budou při něm, přestože i oni mají své starosti.

Memento vivere – pamatuj na život – bylo vždycy mottem Kolumbijské čtyřky, spíš než *memento mori* – pamatuj na smrt...

Rocco právě seděl nad dědečkovou závětí s Adamem Donatiem, právníkem rodiny Mondelliových, a vzpomínka na tři nejlepší kamarády ho v nelehké situaci přece jen trochu povzbudila.

„Dáme se do toho?“ zeptal se zhruba pětadesátník Adamo, Giovanniho dlouholetý přítel, vynikající právník, ale i skvělý podnikatel.

„Můžeme,“ přikývl Rocco.

„Tak dobrá,“ odpověděl Adamo a zadíval se do dokumentů, které si donesl. „Co se týče nemovitostí, Giovanni je rozdělil tak, že Alessandře připadne dům na ostrově svatého Bartoloměje v Karibiku a apartmá v Paříži, a vám rodinná vila Mondelli u jezera Como a apartmá v New Yorku.“

Rocco se pousmál. Alessandře, dnes světově uznávané fotografce, vždycy připadala vila Mondelli „moc veliká“. Zatímco Rokovi se zdála tak akorát.

„A co otec?“ zajímal se Rocco.

„Tomu odkázal váš dědeček rovněž určitou sumu, ale ta bude pod vaším dohledem.“

Hmmm, takže syn bude i nadále dohlížet na to, aby otec příliš neutrácel. Obvykle to bývá naopak...

Na okamžik, kdy otec konečně půjde do sebe a omluví se za to, že své dvě děti hazardem připravil o střechu nad hlavou, on i sestra pořád jen čekali. A to od chvíle, kdy se dvou sourozenců ujal dědeček, protože jeho syn Sandro péči o ně nezvládal. Sandro měl zaplacený pronájem bytu v centru města, zajištění pravidelnou dodávku zásob jídla na týden dopředu, a k tomu dostával i „kapesné“, které ovšem neutratil nikde jinde než v hernách.

Když mu peníze došly, neostýchal se požádat o další. A byl-li odmítnut, pomstil se například tím, že se na oslavu Alessandřiných pětadvacátin se ke zděšení všech přítomných připotácel odrbaný a namol opilý.

Rocco tu situaci nechtěl dál rozebírat a gestem ruky pokynul právníkovi, aby pokračoval.

„Je tu ještě jeden byt v centru Milána. Giovanni ho koupil před rokem a v závěti ho nezmiňuje.“

„Byt v centru Milána?“ podivil se Rocco. Dědeček se přece vždycky snažil z města co nejdříve zmizet, ať už autem anebo ještě rychleji vrtulníkem.

„Je psaný na Giovanniho, ale bydlí tam nějaká žena. Nechal jsem si zjistit, o koho jde. Jmenuje se Olivia Fitzgeraldová.“

„Olivia Fitzgeraldová? Ta modelka?“ žasl Rocco.

„S největší pravděpodobností ano. Ale vystupuje pod jiným jménem, takže bylo dost náročné odhalit její totožnost.“

Rocco jen nevěřícně zavrtěl hlavou. Olivia Fitzgeraldová, jedna z nejvyhledávanějších světových modelek, podepsala před pěti lety smlouvu s konkurenčním módním domem, přestože o ni usilovali i Mondelliové. Před rokem se ovšem stáhla do ústraní a od té doby jako by se po ní slehla zem. Přestože už měla podepsanou smlouvu v hodnotě tří milionů

dolarů s jednou francouzskou kosmetickou firmou. Nikomu z bulvárních novinářů se ji nepodařilo vypátrat. A ona mezitím bydlela v dědečkově bytě v centru Milána.

„Něco s ní měl,“ došel Rocco k jedinému možnému závěru.

„Dalo by se to tak říct,“ přikývl Adamo. „Vyptávali jsme se sousedů a dověděli se, že ji tam Giovanni občas navštěvoval. A několikrát si společně vyrazili na večeri.“

Můj sedmdesátiletý dědeček měl tedy milenku o téměř padesát let mladší. Jednu z nejžádanějších světových modelek, o níž bylo známo, že nevynechá žádný bujarý večírek. Zřejmě stačila utratit svoje miliony stejně snadno a rychle, jako si je vydělala, a chtěla se takhle zajistit, uvažoval Rocco.

Slib mi, že se postaráš o Olivii... byla Giovanniho poslední slova.

Proboha! Měl bych snad dědečkovu milenku, zlatokopku, jíž zcela jistě nešlo o nic jiného než o jeho peníze, nechat bydlet v bytě, patřícím rodině Mondelliových, i po dědečkově skonu?

„Řekněte mi, co všechno jste o ní zjistili, a já to s ní vyřídím.“

Adamo přikývl, ale z výrazu v jeho tváři bylo zřejmé, že má na srdci ještě něco.

„Doufám, že mi nechcete říct, že měl těch milenek víc,“ nadhodil Rocco.

„O žádné další nevím,“ pousmál se Adamo.

„Oč tedy jde? Vyskytly se snad ještě nějaké jiné nové okolnosti?“

„Giovanni vám odkázal polovinu akcií módního domu Mondelli. Deset procent svěřil Renzovi Rialtovi, aby je spravoval až do doby, kdy uzná za vhodné vám je předat.“

Pro Roka to byla toho dne další rána. *Proč mi*

dědeček neodkázal celý kontrolní balík šedesáti procent akcií, který vlastnil a který rodině Mondelliových umožňoval řídit společnost podle svého? Proč se teď rozhodl ten balík takhle rozdělit a svěřit deset procent právě Renzovi Rialtovi, předsedovi správní rady, který mě nikdy neměl příliš v lásce?

Adamo si nemohl nevšimnout Rokova rozladění. „Nechtěl vás zahltit povinnostmi. Domníval se, že bude lepší, když se alespoň zpočátku budete moci opřít o zkušenosti členů správní rady. A až se zorientujete a ukáže se, že jste schopni společnost úspěšně řídit, předají vám zbývajících deset procent akcií,“ vysvětlil mu Adamo dědečkův záměr.

„Až se zorientuju?“ Rocco zbrunátněl vzteky. „Co je to za nesmysl? To já jsem z Giovanniho poměrně úspěšné společnosti udělal *veleúspěšnou*. Nepotřebuju se zorientovat, Adamo. Jediné, co potřebuju, je mít při rozhodování volnou ruku.“

Adamo se ho snažil krotit. „Možná to dědeček udělal proto, že ne vždycky jste byl ochotný členům správní rady naslouchat a respektovat jejich rozhodnutí.“

„Byla to *špatná* rozhodnutí. Přáli si, aby společnost Mondelli jen tyla ze své bývalé slávy, jenže bylo úplně jasné, že je třeba posunout se dopředu,“ reagoval Rocco podrážděně.

„Já s vámi souhlasím. Ale členové správní rady jsou zřejmě jiného názoru. Jsou konzervativnější než vy a víc lpějí na tradicích. Chtějí se držet osvědčených postupů, díky nimž módní dům Mondelli dosáhl takového věhlasu. Bude to z vaší strany asi vyžadovat trochu víc taktu při jednání s nimi.“

Víc taktu? Vždyť jediné, co na ně platí je hrubá síla! Popadnout klacek a hloupé nápady jim vytlouct z hlavy, rozhňoval se Rocco v duchu.

„Kromě toho mají ovšem členové správní rady

i výhrady k vašemu osobnímu životu. Mají pocit, že nejste příliš... spolehlivý.“

„Narážíte na tu událost, za niž si mě pozvali na koberceček a řádně mě sepsuli, a já přitom vůbec nevěděl, že nějaký poměr s tou ženou mám?“

„Ta žena byla manželkou soudce. A narodilo se jí dítě.“

„Nebylo to moje dítě,“ osopil se Rocco na Adama. „Což ostatně potvrdil i test DNA.“

„Jenže než ta aféra utichla, stačila společnost hodně poškodit,“ upozornil ho Adamo. „Problém je zřejmě v tom, že jednáte příliš impulzivně, podle členů správní rady někdy možná až nerozvázně a unáhleně, a teď se obávají, že bez dědečkova dohledu byste se mohl takříkajíc utrhnout ze řetězu.“

Takže dědeček došel k závěru, že by mě měl někdo *hlídat*? Například předseda správní rady?

Rocco zuřil. „Jsem výkonným ředitelem společnosti Mondelli. Nikdo mě nemusí vodit za ručičku. A jestli si myslíte, že s každým svým rozhodnutím budu chodit za správní radou a čekat, jestli ho členové rady schválí, pak se vy i oni velmi mýlíte.“

Adamo jen pokrčil rameny. „Závěť hovoří zcela jasně. Patří vám padesát procent akcií. Renzo Rialto má deset procent a je na něm, zda a kdy vám je případně předá.“

Renzo Rialto. Nepříjemný samolibý náfuka, přesto z nějakého důvodu dědečkův dlouholetý přítel. K Rokovi se nikdy nijak zvlášť přátelsky nechoval, i když musel uznat, že za Rokova ředitelování zisk společnosti výrazně vzrostl.

Rocco vstal od psacího stolu a zamířil k oknu. Vrazil ruce do kapes a zadíval se na nákupní třídu Via della Spiga, zřejmě nejznámější ulici v Miláně, kde v butiky módního domu Mondelli šly i kousky za pět set euro doslova na dračku.

Mlčky pozoroval zástupy elegantně oblečených žen a mužů, proudící v obou směrech, nahlízející do výloh a obtěžkané barevnými taškami plnými módního zboží, a věděl, že tady je jeho místo. Tuhle cestu si zvolil už v okamžiku, kdy se jeho otec rozhodl rezignovat na život, a nehodlal ji opustit.

Jsem sice trochu přelétavý a asi až příliš lehkomyslný v přístupu k ženám, ale žádný můj románec neměl ještě nikdy vliv na práci, již nadevšechno miluju.

Možná časem pochopíš, proč jsem udělal něco, co se ti třeba v první chvíli mohlo zdát nepochopitelné, zněla mu v uších dědečkova slova. Myslel tím snad tohle? Třeba se jen obával, abych se jednou nezachoval stejně zbaběle jako jeho syn Sandro.

„*Nejsem a nikdy nebudu jako můj otec,*“ obrátil se k právníkovi.

„Já vím,“ souhlasil Adamo. „Ale nepopřete, že občas se s tou vaší pochybnou partou dopouštíte různých výstřelků.“

„Ne všechno, co se o našich divokých večírcích povídá, je pravda. Bývá to hodně přehnané,“ namítl Rocco.

„Nejde jen o ty večírky. Jde spíš o to, že moc často střídáte ženy.“

Rocco se zamračil. „A co byste mi doporučoval? S jednou z nich se co nejrychleji oženit?“

„To by asi bylo nejrozumnější,“ přitakal Adamo. „Dal byste tím jasně najevo, že jste se změnil – zklidnil se, rozhodl se usadit, založit rodinu a hodláte se naplno věnovat dalšímu rozvoji společnosti Mondelli. Možná, že by se vám rodinný život dokonce zalíbil.“

Rocco na právníka užasle zíral. On to snad proboha myslí opravdu vážně! Přitom něco takového bylo absolutně vyloučeno. Stačilo mu vidět, jak hluboce a nenávratně zasáhla otce smrt matky a jak se skon babičky Rosy podepsal na Giovannim.

„Máte pro mě ještě nějaká další překvapení či doporučení? Pokud ne, rád bych navštívil Renza Rialta.“

„Už jen pár drobností.“

Poté co se dohodli na dalším postupu, Rocco se s Adamem rozloučil, v garáži nasedl do svého elegantního žlutého sportovního lamborghini a vyrazil za Renzem Rialtem.

Až s ním vyřídí, co potřebuje, vydá se za Olivíí Fitzgeraldovou a zjistí, co má za lubem.

DRUHÁ KAPITOLA

Rocco věděl, že Olivia Fitzgeraldová je krásná. Proto se taky kosmetické firmy předháněly s nabídkami, aby se stala tváří, propagující jejich výrobky, díky svým dokonalým křivkám se pravidelně objevovala v každoročním plavkovém vydání nejpopulárnějšího amerického časopisu, několikrát dokonce i na jeho titulní stránce, a bohatou hřívu dlouhých plavých vlasů měla údajně pojištěnou na miliony.

Takže to, co mu vyrazilo dech, když ji teď spatřil v reálu a zblízka, nebyla její krása, ale spíš to, jakým způsobem při pohledu na ni okamžitě zareagovalo jeho tělo.

Seděl u malého kulatého stolku v milánské čtvrti Navigli v jedné z *trattorií*, rozesetých podél zdejších vodních kanálů, a pozoroval ji, jak se vesele baví se dvěma kamarádkami o pár stolků dál.

Slyšel, jak si u servírky objednává sklenku chianti, a její zajímavě zastřený hlas na něj zapůsobil jako velmi silné afrodisiakum. Seděl dostatečně blízko, aby si mohl všimnout, že má nádherné temně modré oči. Stejně modré, jako je hladina jezera v italských Alpách, pohledem, na nějž měl možnost se kochat každé ráno hned po probuzení.

Všimla si, že ji pozoruje, a zdálo se, že ji to nijak nepřekvapilo. Neuhnula pohledem ani nesklopila oči. Naopak, velice sebejistě oční kontakt na okamžik

udržela. Pochopitelně, že věděla, jak na muže působí. A dokázala toho náležitě využít ve svůj prospěch. Věděla, jak je lapit do svých osidel a přimět je například opatřit jí přepychový byt za tři miliony euro, jen aby si udržela životní úroveň, na niž byla zvyklá.

Samozřejmě, že moc dobře věděla, že pohled na ni okamžitě ohromí každého muže. *A já bohužel nejsem výjimkou*, pomyslel si. Olivia Fitzgeraldová by mohla směle soupeřit s antickou Helenou Trojskou.

Jejími dvěma kamarádkám, tmavovlasým Italkám, které byly rovněž velmi pohledné, neuniklo, že se dívá k jejich stolku. Raději sklopil oči, začal znovu studovat jídelní lístek a pro začátek si i on objednal sklenku vína.

Soukromý detektiv, který Adamovi pomohl vypátrat, kdo je žena, již Giovanni ubytoval v luxusním apartmá na ulici Corso Venezia v centru města, zjistil, že vystupuje pod jménem Olivia Campbelllová, po večerech nikam moc nechodí a většinu času tráví v bytě. Jen vždycky ve čtvrtek vpoledvečer navštěvuje s kamarádkami cvičení jógy, po nichž se pokaždé přesouvají na sklenku vína právě sem.

Šťastnou náhodou si vybraly podnik, patřící jednomu z rodinných přátel Mondelliových, takže s nalezením místa, odkud by měl dokonalý výhled na objekt svého zájmu, neměl Rocco žádný problém. Přestože jinak byla touhle dobou už téměř všechna místa ve všech kavárnách a restauracích podél zdejších malebných vodních kanálů obsazena.

Původně měl v úmyslu kontaktovat ji až po jejím návratu domů, ale pak se rozhodl, že se ženy, která si z jeho dědečka udělala dojnou krávu, musí zbavit a z bytu ji vystrnadit neodkladně. *Včera bylo pozdě...*

Pohodlně se opřel, přehodil nohu přes nohu, a znovu se zadíval ke stolku, kde se ty tři krasavice právě společně něčemu chichotaly. Nezdá se, že by ji úmrtí

jejího milence nějak zvlášť zasáhlo, konstatoval pro sebe smutně. Možná si už vyhlíží další oběť? Někoho stejně bohatého a stejně štědrého, jako byl Giovanni?

Otřásl se odporem. Když před něj servírka postavila na stůl objednaný nápoj, dalo mu hodně práce alespoň náznakem se na ni pousmát. Jakmile se vzdálila, uchopil sklenku a dopřál si pořádný doušek. Možná si měl setkání s Olivíí Fitzgeraldovou přece jen nechat na jindy. Počkat, až jeho emoce trochu ochladnou. Setkání s Renzem Rialtem totiž nebylo vůbec příjemné. Předseda správní rady mu dal zcela neomaleně najevo, že ho považuje za neřízenou střelu, která může nadělat víc škody než užitku.

„Až se usadíte, Rocco, a uvidím, že vám na firmě opravdu záleží a jste schopen převzít za ni plnou odpovědnost, předám ji plně do vašich rukou,“ navrhl Renzo totéž co Adamo. Jako by se domluvili!

Tak to tedy ne! K oltáři mě nedoženou! Copak si naše „čtyřka“ už na univerzitě vzájemně neslíbila, že ani jeden z nás se nikdy neožení? Protože ženy jsou proradné bestie, které každého muže nakonec zničí. Užít si s nimi, to ano, ale žít s nimi? Ne, to se nedá.

Vzpomněl si na tři zbývající nerozlučné kamarády a pozvedl sklenku, aby jim temně rudým vínem i v jejich nepřítomnosti připil na zdraví. Znovu zabloudil pohledem k Olivii Fitzgeraldové a v hlavě mu začal uzrávat plán.

Líbil se mu. Líbil se mu čím dál víc...

Dívá se na mě. Flirtuje se mnou...

Olivia se snažila nevnímat a hlavně nedat na sobě za žádnou cenu znát, jak ji zjevný zájem neznámého pohledného Itala, sedícího u jednoho z vedlejších stolků, vzrušil. Polila ji horkost. Zároveň nechápala, čím mohla v pomačkaném růžovém tričku, ošoupaných džínsech, nenalíčená, s vlasy nedbale svázanými do

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Vila u jezera***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.